

DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE

A magyarországi nagy- és kistőzsdetulajdonosok szakközlönye és értesítője.

A DOHÁNYGYÁRTÁS, ELADÁS, VALAMINT A HOZZÁTARTOZÓ CIKKEK SZAKKÖZLÖNYE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Kiadótulajdonos és felelős szerkesztő:

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VI., Eötvös-utca 5.

Előfizetési ár fél évre 5 kor.

HATSEK ADOLF.

hová az előfizetési összegek
— valamint a kéziratok küldendőik. —

TARTALOM: Siker. — Tovább . . . tovább . . . — Vegyes hírek. — Árlejtési hirdetmény.

Siker.

Tizenöt éve annak, hogy azon fáradozunk, miszerint a dohányárusok nehéz foglalkozási ágát olyanná tegyük, hogy minden egyes ember kenyerét megkereshesse, valamint azon is voltunk, hogy e foglalkozási ág szociális helyzetén javítsunk.

A be nem avatott szemlélő nevet ezen s joggal. Hogyan? Lehetséges volna, hogy egy 60000 emberből álló testület minden jog nélkül tengődjék, sőt még csak testületnek sem tekintik őket. Létezik egy foglalkozási ág, a melynél mindenki, a ki erre adja magát, akarat nélküli rabszolga, sőt helyzete javításán sem fáradozhatik.

Mindezt lehetetlennek fogják tartani a mai időben, a mikor minden munka erélyesen megköveteli az érte járó bért, olyan időben, a mikor a munkás nem kunyerál a munkaadónál, alázattal térdre ereszkedve, hogy őt is emberséges bánásmódban részesítsék, hanem jogosan követeli a keze munkája után járó bért.

A dohányárusnak eddigelé kivételet volt a helyzete. Munkaadója egyszerűen így szólt: „Neked meg kell elégedve lenned azzal a mit mi neked nyújtunk, szóval a mit keresel, mert ha nem, akkor hagyd egyszerűen ott üzletedet, munkádat, nekem nincs rád szükségem.“ Tény az, hogy a dohányárusokat, s tevékenységüket még ma sem tekintik munkának, hanem egyszerűen mulatságnak, élvezetnek.

Igy gondolkoznak fent, mert különben

lehetetlen volna, hogy egy foglalkozási ág minden jog nélkül létezzék, csak kötelességeket teljesítve, hogy a dohányárus eladási jogának elnyerésekor olyan beadványt kénytelen az államkincstárhoz benyújtani, mintha nyugdíjját kérne teljes életére.

A dohányárus helyzete az államkincstárral szemben az, mint a munkásé, meg a munkaadóé. Munkabér az, a mit a dohányárus keres, nehéz munkája után járó munkabér. Véleményünk szerint tehát, vagy munkásnak tekinti az állam a dohányárust a kit, mint minden munkását jól meg kell hogy fizessen, vagy pedig állami alkalmazottnak, ez esetben pedig nem csak fizetés jár munkája után, de megkövetelheti a nyugdíjat is, a vénségére való ellátást.

Az államkincstár azonban túl okos. A dohányárus az ő részére sem munkás, sem állami alkalmazott, hanem egy valaki, a ki az ő általa nyújtott alamizsnából, kegyelemkenyéren él. Bérbe adja például az állam a dohányárui elárusítását, de nem biztosít a bérlőnek semmi hasznot, sőt nem átalja néha a közelébe egy másik konkurrensnek ugyanily jogot adni. „Bérösszeget“ fizettet magának a forgalmi kimutatás szerint, de nem a haszon után, s így az állam elárusítóinak rovására nyereszkesedik a saját gyártmányain.

De mi teherről kívántunk szólani, sike-reinkről, melyek 15 évi szakadatlan hirlapirói működésünk eredménye. A pénzügyminiszter mindenekelőtt egy rendeletet adott ki, melynek értelmében a bérösszeg csökkent, a köte-

lező vasárnapi munkaszünetet elrendelte, valamint ígér még ez a rendelet sok mindent, a mi azonban a feledés homályába fog merülni, mint sok-sok rendelet.

Ő excellenciája nagyon olcsó áron lerázta a nyakáról a dohányárusokat. Itt van mindenek előtt a „bérösszeg csökkentése,“ melyet természetsszerűleg minden dohányárus a legnagyobb örömmel üdvözöl, de minket nem tölt el örömmel, mert ezen adó, melyet a dohányárusok fizetni kénytelenek, teljesen jogtalan, tévesen magyarázott, tehát joggal teljesen megszüntethető lenne.

A mi a kötelező vasárnapi munkaszünetet illeti, ez törvény és így a pénzügyminiszterium sem cselekedhetik törvény ellenesen. A vasárnapi szünet nem kezelhető a dohányárusok részére másképp, mint a hogy ezer meg ezer kereskedő kénytelen kezelni, ez egy törvényes alapon álló szabályzat, melyet minden állampolgárnak be kell tartani. Ime cikkünk végére értünk volna, melyben mind oly sokszor tettük, álláspontunkat akartuk még pontosan kifejteni.

Kivánságunk még csak az lenne, hogy a dohányárusok részére egy törvényes erejű szabályzat dolgoztassék ki, a mely kötelező erejű legyen úgy a pénzügyminiszterre, mint a pénzügyőrre nézve.

Ma úgy áll még az ügy, hogy a dohányárusokkal minden hivatalnok teljesen önkényűleg járhat el és léte, nem léte attól függ, vajjon van-e nagy protektora. Ezt az állapotot be kell szüntetni, rendnek kell beállani a jogok kiadásánál, meg kell szünni a protekciós világnak s az elárusítás ügyét is rendezni kell. A mig ez meg nem történik, addig az árusok csak türt rabszolgái lesznek az államnak, mind annak dacára, hogy a legutóbbi rendelet már jelent valamit ebben az irányban.

Tovább . . . tovább . . .

Sok sok évi munkát igényelt, a mig a dohányárusok részére kivívtuk amaz előnyöket, a melyek voltaképen nem is előnyök, hanem teljesen magától értetődő jogai ezen üzletágnak. Mennyi publicisztikai tevékenység kellett ahhoz, hogy megértessük az ille-

tékes körökkel, miszerint az államkincstárnak egy sereg munkását nem lehet megfosztani a nagy munkájukat megillető jutalomtól, de sőt van joguk pár órai nyugalmat is követelni nehéz, felelőségteljes munkájuk után.

Mennyi cikket irtunk a vasárnapi munkaszünet érdekében, mig aztán részben teljesítették is az általunk tolmácsolt kívánságokat. Micsoda óriási küzdelembe került, hogy a dohányárusok részére csak némi-kép is tűrhető helyzetet teremtettünk. Hamar feledésbe merül ez a ténykedés s ha nem is akarunk most saját magunknak dicshimnuszokat zengedezni, csak konstatalni kívánjuk, hogy lapunk kötelességét, a lehetőség határain belül hűen teljesítette.

Valóban, nehéz munka volt! Azon dohányárusok, a kik már régebben működnek e téren és körülbelül 15 évre vissza tudnak tekinteni, be fogják látni, hogy mindaz, ami ezen 15 év alatt a dohányárusok érdekében történt, a mi publicisztikai tevékenységünk gyümölcse, ernyedetlen munkánk eredménye, ki is törődött az elmúlt 40 év alatt azzal, hogy a dohányárusok nemcsak kötelességeket teljesítenek, de jogaik is volnának, melyekért küzdeni kell.

Sem az illetékes hatóság, sem a napi sajtó, sem pedig maguk az érdekelt felek nem dolgoztak azon de nem is gondoltak arra, hogy a dohányárusok teljesen elhanyagolt helyzetét emeljék.

Ne gondolják azonban, hogy mi munkásságunkban megakadályoztatjuk magunkat csak azért, mert a Pénzügyminiszterium a napokban amaz ismert új rendeletét kiadta. Nem, sőt ellenkezőleg, tovább haladunk a megkezdett pályán és azon leszünk, hogy nagy munkánk, melyet megkezdettünk befejezéshez is vigyük. Eme számunk »Eredmények« című cikke teljes feleletet ad arra, a mit előzőleg mondtunk. A dohányárusok kivívtak bizonyos előnyöket, de ezzel nincs segítve a bajon. A mi követelésünk conclusiója az, hogy a dohányárusnak olyan helyzetet kell teremteni, olyan positiót kell nyújtani, hogy munkája után tisztességgel meg is tudjon élni.

Ebben az egy mondatban ki is van fejezve mindaz, a mi elengedhetetlen követelménye annak, hogy a dohányárus positiója biztos legyen.

Ne gondoljuk azonban, hogy a mai körülmények között könnyű dolog. A megélhetés körülményei oly nehezek, az élet oly drága, hogy valóban nagy dolog lesz, ha azt mondhatjuk, hogy van sok dohányárus, több mint a fele, a ki csupán üzlete után meg tud élni.

Ilyen körülmények között a dohányárus sétálhat zsebre vágott kézzel, semmit sem téve érdekei kivására. Kötelessége minden erejét arra fordítani, hogy a bajokat, melyek ezen üzletágat fejlődésében fenntartják, megsemmítse, és mindennemű ujtást, mely hivatva van arra, hogy jövedelmét fokozza, lelkesedéssel felkapja. Szóval itt az ideje, fel a munkához, hogy a dohányárusok posztóját, mely eddig mostoha gyermeke volt az államnak, sajtónak, közönségnek, megerősítsük.

A helyzet biztonsága az, ami után minden egyes dohányárusnak törekednie kell, nem szabad olyan dolognak megtörténni, hogy valaki 15—20 évi szakadatlan munkásság után elnézni kénytelen, mikép élvezi egy más valaki az ő munkája gyümölcsét. Annak a más valakinek természetesen nagy protekciója van. Csodálatos, hogy a pénzügyminiszter új rendelete ezen egy kardinális pontot nem is érinti, úgy hisszük, hogy ezen kényes kérdést nem lehet csak úgy futtában posztió formában elintézni.

A dohányárusok megalapították egyesületüket, mely munkásságát már meg is kezdte, a mennyiben az egyesület diszelnöke, Dr. Vázsonyi Vilmos, annak ismert interpellációt intézte a miniszterhez, melyre feleletül a legutóbbi rendeletet adták ki. Ugy hisszük, hogy ez már is egyik diadala, ha nem is nagy, az új egyesületnek. S ezért erkölcsi kötelessége minden dohányárusnak, hogy ez új egyesület tagjává szegődjék és működjék az ügy, a siker érdekében.

Vegyes hírek.

A Dohányárusok vasárnapi munkaszünete, mint értesülünk f. hó 21-én életbe lép. A pénzügyigazgatóság hivatalos közegei erre nézve az utasítást már megkapták.

A havannázók keserve. Szomorú hírt hoz egy kubai távirat azoknak az egyébként szerencséseknek a számára, akiknek a sorstól megadatott, hogy havannákat szivhassanak. Havanna és környékén 21.000 szivar-munkás bérharcba lépett, mely valószínűleg sokáig fog elhuzódni. Már Havannában is szükiben vannak a szivaroknak és a kivitel úgy Amerikába, mint Európába csökkent. A sztrájk első következménye természetesen a szivarkák fölemelése lesz, eltekintve attól, hogy a vizás helyzet következtében a minőség is szenved.

A dohánytermelők munkásigazolványai. A dohánytermelők és kertészek közötti jogviszonyt szabá-

lyozó 1900. évi 20. t.-cikk nem intézkedik egész világosan a dohánykertészek munkásigazolványai dolgában, mely körülmény úgy a termelők, mint a kertészek érdekei ellen van. Az Országos Magyar Gazdasági Egyesület ez okból szerdán fölterjesztést intézett a pénzügyminiszterhez, melyben azt kéri, hogy szabályozza törvényhozási, rendeleti vagy más jogérvényes uton a dohánytermelők és kertészek jogviszonyát.

26923. szám.

II—1907.

Árlejtési hirdetmény.

A pécsi m. kir. pénzügyigazgatóság, a nagyméltóságú m. kir. pénzügyminiszterium folyó évi 40628 számú magas rendeletére, — ezennel közhírré teszi miszerint Dárda nagyközségben folyó évi március 7-én haláleset folytán megürült dohánynagyáruda betöltése céljából ezen kir. pénzügyigazgatóságnál 1907. évi augusztus hó 3-án délelőtt 10 órakor írásbeli versenytárgyalás fog tartatni.

Az eddigi vállalkozó a dohánynagyáruda kezeléséért 2%, — a bélyeg- és váltóürlapok eladása után 1—1/2% eladási díjban részesült. A dohánynagyáruda 1906. évi forgalma 185776 K 13 fillért tett ki, melyből a hozzáutalt kistőzsdékre 185618 K 87 f. a saját üzletében levő kisárudára 908 K 62 fillér és a mérsékelt áru pipadohányra 248 K 64 fillér esik — A bélyegjegyek és váltóürlapok eladásánál 10097 K 60 fillér forgalmat ért el.

Dohányanyagok a 15 kilométer távolságra eső eszéki kir. dohányáru raktárból, — bélyegjegyek és váltóürlapok beszerzése pedig a dárдай kir. adóhivatalból eszközöndő.

Egyben kijelentik, miszerint a dohányanyagok kiszolgáltatása alkalmával adott tartályokat vállalkozó tartozik átvenni, melyek azonban a fenálló szabályok értelmében beváltva nem lesznek.

Vállalkozó köteles a pénzügyi hatóság által meghatározandó dohánynemekből összesen, — jelen esetben 8 napi forgalomnak megfelelő, — 4000 K értékű csonkithatatlan dohányanyagkészletet állandóan raktáron tartani; a nagy- és kisárudát személyesen, Dárda nagyközségben élénk forgalmi helyen lévő alkalmas raktárral kapcsolatos száraz üzleti helyiségben, más üzlettől elkülönítve, — a fenálló szabályokban előirt könyvek vezetése mellett vezetni.

Vállalkozónak a kincstár meghatározott jövedelmet nem biztosít, tehát az eladási díjnak esetleges felemelése iránt benyújtandó kérvénye figyelembe nem fog vétetni és a kincstárral szemben kárpótlási igényeket nem támaszthat.

Pályázók tartoznak legkésőbb folyó évi augusztus hó 2-án délelőtt 11 óráig a pénzügyigazgatóság főnökénél írásbeli zárt ajánlatot benyújtani, mely ajánlat 1 koronás bélyeggel ellátandó és mellékelni kell a fent kijelölt 4000 K összegű csonkithatatlan dohányanyagkészletnek megfelelő 10% azaz: 400 korona bánatpénzt, vagy valamely m. kir. adóhivatalnál ezen összegnek letételét igazoló nyugtát, — állampolgárságot, nagykorúságot, erkölcsi magaviselet s vagyoni állapotot igazoló bizonyítványt.

A kitűzött határidő után beadott a fenti kellékeket nem tartalmazó határozatlanul szóló, vagy pedig távirati ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

A kik szerződés-kötésre nem képesek, csőd alatt voltak, vagy vannak jövedéki kihágás miatt elítéltettek, — államegyedárusági tárgyak eladói voltak s ezen vállalat-tól elmozdítottak, — versenyzésből ki vannak zárva.

Vállalkozó köteles a dohánynagyárudát 1907 szeptember hó 1-én átvenni, mert ellenkező esetben bánatpénzének elvesztése mellett veszélyére és kárára új versenytárgyalás fog tartatni.

Vállalkozó bánatpénze a rendes készlet beszerzése a többi pályázók-é pedig a tárgyalás befejezése után adatik vissza.

Ezen m. kir. pénzügyigazgatóság fentartja magának azon jogot, hogy a versenyzők között szabadon választhasson, — miért is azon versenyző nem támaszthat igényt, kinek olcsúbb ajánlata nem fogadtatott el.

Felvilágosítás nyerhető alulírott hivatalnál, a kerületben lévő pénzügyőri biztosok és szakaszoknál

Ajánlati minta.

Én alulírott hajlandó vagyok a dárдай dohány-nagyáruda kezelését az erre és különösen a dohány-anyagkészletre nézve fenálló szabályok pontos megtartására való kötelezettséggel % azaz: tőzsdij mellett elvállalni és feltétlenül alávetem magamat az általam ismert szabályzati határozmányoknak.

A hirdetményben megjelölt darab bizonyítvány csatolása mellett a megkivántató 400 K bánatpénz fejében ide csatolom.

Kelt: ..... 190..... év ..... hó ..... n.

A lepecsételt ajánlat külsőjére irandó: Ajánlat a dohánynagyáruda elnyerése végett.

A tekintetes m. kir. pénzügyigazgatóság főnökének

Pécs.

Löblovitz Zsigmond

könyvkereskedés, könyvnyomda,
könyvkötészet és papirkereskedés,
író és rajzeszközök nagy raktára.
:: Telefon szám: 51—02. ::

Budapest, VII., Thököly-út 40. szám.

Magyar agrár- és járadékbank részvénytársaság.

MEGHIVÁS

a „Magyar agrár- és járadékbank részvénytársaság“-nak f. évi július hó 22-én délelőtt 1/2 11 órakor a bank helyiségeiben (Budapest, V., Erzsébet-tér 9. sz.) tartandó

rendkívüli közgyűlésére.

N a p i r e n d:

1. Az alapszabályok módosítása. — 2. Választás az igazgatóságba.

A t. részvényes urak — akik szavazati jogukkal élni akarnak — felkéretnek, hogy szavazati joguk*) igazolásul részvényeiket az alapszabályok 19. §-a értelmében legkésőbb f. évi július hó 13-ig bezárólag

a bank pénztáránál, vagy

a Magyar jelzáloghitelbanknál, Budapesten, vagy

a Magyar leszámítoló- és pénzváltóbanknál Budapesten, avagy

az Union-Banknál Bécsben, letenni sziveskedjenek.

Budapesten, 1907. július hó 3-án.

Az igazgatóság.

Kivonat az alapszabályokból:

*) 18. §. Tíz teljesen befizetett részvény vagy tíz ideiglenes részvény birtoka egy szavazatra jogosít.

19. §. A részvényesek, akik szavazati jogukkal élni akarnak, kötelesek részvényeiket legalább nyolc nappal a közgyűlés előtt letéti elismervény ellenében letenni. Ezen letét vagy az intézet pénztáránál, vagy a hivatalos lapban (5. §.) közzéteendő helyeken eszközözendő.

20. §. A szavazati jog személyesen vagy meghatalmazottak útján gyakorolható. Meghatalmazás csak részvényesnek adható. Testületek, intézetek, kereskedőcégek, valamint nők és kiskorúak képviselőiben a közgyűlésen azok törvényes képviselői vehetnek részt, ha ez utóbbiak nem is részvényesek. Azok, akik szavazati jogukat igazolták, igazolójegyeket kapnak az általuk képviselt részvények és az őket megillető szavazatok számának megjelölésével.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

ORGAN FÜR DAS GESAMMTE TABAKFABRIK U. VERSCHLEISSWESEN, WIE AUCH DER DAZU GEHÖRIGEN FACHER

INHALT: Erfolge. — Nur nicht stille stehen. — Vermischte Nachrichten.

Erfolge.

Fünfzehn Jahre sind es, während welcher Zeit, wir unablässig bemüht sind, den Beruf des Tabakkleinverschleissers zu einem solchen zu gestalten, der den Berufsträger Brot gibt, ihn aber auch ausserden in die Reihe jener Kleinhändler stellt, wie diess bei jedem anderen Berufszweig der Fall ist.

Der nichteingeweihte Leser, wird hierüber lächeln und mit Recht. Wie?

Es soll eine aus 60000 Staatsbürgern bestehende Gilde geben, die man, als ausserhalb jeder rechtlichen Basis stehenden Körperschaft betrachtet, ja noch weniger, sie überhaupt als keine Körperschaft betrachtet? Es soll eine Beschäftigungsart geben, wo jeder der sich derselben widmet, dem willenslosen Sklaven gleicht, dem Sklaven, der auch bezüglich des Lohnes nicht das Recht zu feilschen hat?

Man wird das als unmöglich betrachten, zumal in einer Zeit, wo jede Arbeitsleistung ihren Lohn energisch fordert, wo kein Arbeiter den Arbeitsgeber mehr zu Füßen fällt, um zu bitten, dass man auch ihn behandle wie einen Menschen der für seiner Hände Arbeit auch den entsprechenden Lohn beanspruchen darf.

Der Tabakverschleisser hatte bisher eine Ausnahmstellung. Sein Brotgeber sagte ganz einfach: „Du musst mit Deinen Lose zufrieden sein, wenn nicht, so stelle Deine Thätigkeit ein, ich bedarf Deiner nicht, Du aber sicherlich Meiner.“ In der That war dies und ist dies auch heute noch eine Beschäftigung die der Staat als eine solche betrachtet, die einer Arbeitsleistung gar nicht entspricht, sondern einem Lebensgenusse gleichkommt. Wie käme es sonst, dass der Tabakverschleisser gegenüber so zahlreichen Pflichten, fast gar

keine Rechte hat, dass er bei Erhalt der Lizenz, welche ihn zum Verkaufe der Tabakfabrikate berechtigt, eine Eingabe zu verfassen hat, als erhielte er eine Pension für Lebenszeiten, auf Grund behördlicher Gnade. Und die Stellung des Verschleissers zum Aerar, ist ja gleichwohl nichts Anderes, als das Verhältnis des Arbeiters zu seinem Arbeitsgeber. Lohn ist es, Lohn für geleistete schwere Arbeit die der Verschleisser erhält und sonst nichts Anderes. Und wir denken, dass in diesem Falle der Staat den Trafikanten entweder als Arbeiter betrachten muss, den er entsprechend wie jeden anderen Arbeiter entlohnt, oder als Bediensteten des Staates, der also nicht nur seinen Lebensunterhalt erhält sondern ihn auch im Genusse der Altersversorgung setzt, wie jeden staatlichen Bediensteten.

Aber der Staat ist klug. Der Tabakverschleisser ist für ihn weder Arbeiter noch Beamter, sondern „Pfründner“ wie man diejenigen in Österreich nennt, denen ein Bettelgroschen vom Staate hingeworfen wird. Er „verpachtet“ das Recht seine Tabakprodukte zu verkaufen, sichert ihn jedoch gar keinen bestimmten Nutzen zu, ja hält sich nicht einmal für verpflichtet eine Konkurrenz aus seiner nächsten Nähe fern zu halten. Er lässt sich einen sogenannten „Pacht“ bezahlen nach Maasgabe des Consums, jedoch nicht nach den des Gewinnes, demnach es also recht gut geschehen kann, dass der Staat an den Verschleiss seiner eigenen Fabrikate verdient, zum Nachtheile des Verschleissers.

Doch, wir wollen ja von Erfolge sprechen, von Erfolgen, welche unser eifriges Thun seit 15 Jahren, errungen hat.

Der Finanz Minister hat mittelst seiner Verordnung an die Finanz Directionen vorerst die Pachtzahlung ermässigt, die obliga-

torische Sonntagsruhe verordnet, des Ferneren verspricht die Verordnung noch Manches was von höchster Wichtigkeit für die Trafikanten wäre, was jedoch in kurzer Zeit wieder in Vergessenheit gerathen wird, gleich so vielen heilsamen Verordnungen früherer Zeiten, die ebenfalls schon lange in Vergessenheit gerathen sind.

Sr. Excellenz hat sich die Tabakverschleisser sehr billigen Kaufes vom Halse geschafft. Da wäre vor Allem der Pachtnachlass, der natürlich jeden Kleinverschleisser trotz des geringfügigen Nachlasses hochwillkommen sein wird, uns aber aus dem Grunde nicht befriedigt, weil diese Steuer welche dem Trafikanten auferlegt ist, eine ganz unge-rechtfertigte, falsch gedeutete ist, und weil daher diese sogenannte Pachtzahlung ge-rechterweise überhaupt aufhören müsste.

Was die Sonntagsruhe anbelangt, so wird man es natürlich finden, dass diese eine gesetzliche Vorschrift ist und daher das Finanz Ministerium auch bis jetzt nicht berechtigt war, sich über das Gesetz zu stellen. Die Sonntagsruhe, wie sie von jedem Ge-schäftsbetriebe behandelt werden muss, kann nicht anders für die Trafikanten lauten und ist daher keineswegs als etwas Anderes zu betrachten, denn als eine auf gesetlicher Basis beruhende Vorschrift, die jeder Staatsbürger ohnehin zu befolgen hat.

Und nun wären wir am Schlusse unseres Artikels, wollten wir nicht, wie schon so oft unseren Standpunkt in dieser Angelegenheit neuerdings präzisiren.

Und darum sei es hier nochmals wiederholt, dass wir für die Tabaktrafikanten ein bestimmtes Gesetz wünschen, dem sich sowohl diese wie auch jeder Beamte, sei er Minister oder Finanz Wächter zu fügen hätte. Wie dermalen die Dinge liegen, so ist der Trafikant noch immer der Willkür der Beamten häufig ausgesetzt und diese wieder müssen sich dem Willen der protegirender hohen Herren nicht selten fügen, Das muss aufhören und eine Ordnung sowohl bei Verheitung der Lizenz, wie in den Verschleissverhältnissen überhaupt gebracht werden. Bis das aber nicht geschieht, werden die Trafikanten die

Sklaven des Staates bleiben die sie gegenwärtig sind, trotz der wohlgesinnten Verordnung mit welcher ihnen vorläufig entgegengekommen wurde.

Nur nicht stille stehen.

Viele viele Jahre hat es bedurft, bis wir im Stande waren, den Tabakverschleissern zumindest jene Vortheile zu erringen, die eigentlich als selbstverständlich gelten müssten. Wie vieler Jahre bedurfte es, bis wir mittelst unserer publizistischer Thätigkeit, begreiflich machten, dass es nicht angeht, ein Heer von Menschen der Willkür preiszugeben, ihnen den wohlverdienten Lohn für schwere Arbeit vorzuenthalten, ja die paar Stunden der Ruhe, welche der arbeitende Mensch bedarf, nicht zu gewähren.

Was hatten wir Alles zu Gunsten dieser selbstverständlichen Sache, der Sonntagsruhe geschrieben, bis man sie nur theilweise gewährte! Was hatten wir Alles in Wort und Schrift vorbringen müssen, um den Tabaktrafikanten ein halbwegs erträgliches Loos zu erkämpfen. Mann vergisst ja so leicht an derlei und wenn es auch nicht in unserer Absicht liegt, uns selber dafür Lobeshymnen zu singen, müssen wir gleichwohl sagen, unser Blatt hat in treuer Pflichterfüllung, sein Möglichstes gethan.

Jawohl, es war ein hartes Stück Arbeit, das wir vollführten. Diejenigen Trafikanten, welche auf eine längere Geschäftsthätigkeit zurückblicken, werden uns recht geben, wenn wir sagen, dass all das was seit 15 Jahren zum Wohle des Tabakverschleisses überhaupt gethan wurde, unserer publizistischen Thätigkeit allein zu danken ist. Denn wer hat sich innerhalb der früher verflossenen vierzig Jahre im Geringsten darum gekümmert, was dem Tabakverschleisse eigentlich rechtlich zukommt? Wir denken, dass weder Behörde noch Presse, noch aber die Verschleisser selbst, auch nur das geringste gethan haben, um das total zerfahrene und gar nicht lohnende Gewerbe des Tabakverschleisses zu heben.

Aber man glaube nicht, dass wir in unseren Bestrebungen, den Kleinverschleissern zu helfen, stille stehen werden, weil das Finanz-Ministerium jüngster Tage die bekannte Verordnung erlassen hat. Nein, das beabsichtigen wir nicht, im Gegentheile, wir wollen rüstig vorwärtsschreiten, damit das Werk welches wir begonnen, auch zu Ende geführt werde.

Dem in diesem Blatte enthaltenen Artikel «Erfolge» können unsere Leser dasjenige entnehmen, was wir unter dem Vorstehenden meinen. Die Tabakverschleisser erhielten wohl einen geringen Theil ihrer Forderungen bewilligt, allein damit ist ihnen, wie wir erwähnten nicht viel gedient. Unsere Forderung lautet dahien, dass der Tabakverschleisser erwerbsfähig gemacht

werden muss, das heisst, es muss von seiner Hände Arbeit leben können

In diesem einem Satze ist auch alles ausgedrückt, was der Tabaktrafikanter sich erkämpfen muss.

Und glaubt man, dass diess, Angesichts der heutigen Verhältnisse leicht ist, dann irrt man gewaltig. Die Bedürfnisse des Lebens sind in einer solch horren- den Weise gestiegen, dass viel, sehr viel dazu gehört, um sagen zu können, es gäbe viele Verschleisser die von ihrem Geschäfte allein zu leben vermögen.

Soll unter solchen Umstände- der Tabaktrafikanter etwa die Hände ruhig in den Schoos legen? Hat er nicht die Verpflichtung mit allen Kräften dahin zu wirken, dass er alle Mängel die seinen Beruf belasten, aus dem Wege räume und anderseits jede Neuerung die geeignet ist seinen Verdienst zu erhöhen, einführe? Jetzt heisst es erst recht emsig arbeiten, um dem Be- rufe ein feste sichere Grundlage zu verleihen, ein Um- stand, den der Beruf des Trafikanten dermalen nicht hat.

Die Sicherheit der Existenz ist es, an die jeder Einzelne, der sich diesen Berufe widmet, denken muss. Es darf nicht geschehen, dass nach jahrelanger Arbeit, der Erste Beste dem ein Protektor zur Seite steht ihn die Früchte dieses Arbeit raubt. Merkwürdigerweise hat die Verordnung des Finanz-Ministers diese eminenteste Existenzfrage der Trafikanten gar nicht berührt. Wir glauben annehmen zu können, dass diese heikle Frage, keine positive Beantwortung zuliess.

Die Tabakkleinverschleisser haben bereits ihren Verband gegründet, der seine Thätigkeit bereits geltend gemacht hat, insoferne der Ehrenpräsident des Ver- bandes, der Abgeordnete Dr. Vázsonyi, die bekannte Interpellation im Abgeordnetenhaus eingebracht hat, worauf die in Rede stehende Verordnung des Finanz- Ministers als Antwort darauf einlief. Wir denken, das ist ein Sieg des neuen Verbandes, wenn auch kein grosser. Und darum ist es eine Ehrenpflicht jedes Trafikanten, diesen Verbands beizutreten und in den selben zu wirken, bis der Sieg ein vollständiger sein wird.

Vermischte Nachrichten.

Die Sonntagsruhe der Trafiken. Wie wir er- fahren, tritt die Sonntagsruhe der Trafiken schon am nächsten Sonntag, d. i. am 21. d., ins Leben. Die Organe der Finanzverwaltung haben bereits die ent- sprechenden Instruktionen erhalten.

Verwendung der Cigarrenasche. Cigarrenasche soll niemals weggeworfen werden! Sie ist ein vorzüg- liches Putzmittel für alle Metalle. Sind diese mit grösseren Flecken behaftet, so vermischt man die

Asche mit einigen Tropfen reinen Petroleums, lässt sie einige Augenblicke auf den betreffenden Stellen liegen, verreibt sie dan, spült mit lauwarmen Wasser nach und poliert die Gegenstände mit einem reinen Wolltuche. Auch feine Schmucksachen von Gold und Silber kann man mit Cigarrenasche gut reinigen. Schliesslich lassen sich weisse Flecke, die durch Hin- stellen heisser Gefässe auf Möbeln entstanden sind, mit Asche leicht beseitigen: Die mit Petroleum ange- rührte Masse wird auf den Flecken getupft, nach einiger Zeit mit einem über einer brennenden Lampe geschwärzten Korken tüchtig verrieben, bis die Flecken fort sind, und dann weggewischt. Danach behandelt man die Stellen erst mit einem Ledertuche und lauem Wasser, dann mit Möbeltinktur und einem Leinen- läppchen. Zuletzt werden sie mit einem Flaneltuche blank gerieben.

Der Kampf gegen das Opium. Der Vizekönig von Tschili hat, nach Mitteilung chinesischer Blätter angeordnet, dass die Behörden in allen Orten der Provinz Anti-Opiumstätten einrichten sollen, in denn arme Opiumraucher umsonst leben können, um von ihrer Opiumleidenschaft geheilt zu werden. Der Vize- könig Yuanschikai erhielt von dem chinesischen Han- delagenten in Wladiwostok die Mitteilung, dass dort nicht weniger als 400 Opiumhöhlen bestehen, die alle in Händen von Chinesen sind. Trotzdem die Russen die Inhaber dieser Höhlen schwer bestrafen, soll ihre Zahl mit jedem Jahre wachsen. Der russische Gouver- ner hat sich zu schärferen Massnahmen veranlasst gesehen, und der chinesische Agent wird ihn dabei nach besten Kräften unterstützen.

Eine interessante Cigarrensammlung. In Frank- reich soll demnächst eine so merkwürdige Sammlung versteigert werden, wie sie bisher wohl noch kaum unter den Hammer gekommen ist, nämlich eine Samm- lung von Cigarren, die von einem erfinderischen Rentier angelegt worden ist. Cigarren von jeder Grösse und jeder Form, aus den verschiedensten Ländern und zu den verschiedensten Preisen, Cigarren zu 2 Pf. und zu 15 M. das Stück sind hier zusammengebracht und der Wert dieser saltsamen Kollektion wird auf 10.000 Frcs geschätzt. Häufiger als Cigarren werden Pfeifen gesammelt. Aber eine besondere Vorliebe für das Rauchen braucht damit nicht verbunden zu sein. So hatte der Baron Oscar de Wattewille eine wundervolle Sammlung von Pfeifen, die man in Gräbern gefunden hatte, bis zu den historischen Pfeifen berühmter Männer, winzige Pfeifen und riesenhafte Pfeifen, Pfeifen aus

wertvollsten Metallen mit herrlichem Schnitzwerk und aufgesetzten künstlerisch feinen Figuren. Aber als den Besitzer dieser Sammlung der Kunstgelehrte Paul Eudel fragte: „Dann sind Sie wohl ein leidenschaftlicher Pfeifenraucher?“ antwortete der Baron ruhig: „Ich rauche nur Cigaretten.“

Die Tabakindustrie in Britisch-Südafrika.

Für den Transvaal bildet die Herstellung des in ganz Südafrika sehr beliebten Transvaal-Pfeifentabaks den Hauptteil der Fabrikation. In Kapstadt hat neulich eine aus einer Anzahl von Firmen der Tabakbranche bestehende Gesellschaft, die United Tobacco Companies Ltd., eine grosse Cigarettenfabrik erbaut und in Betrieb genommen.

Die Türkische Tabakregie-Gesellschaft soll, einer Konstantinopler Meldung zufolge, mit einem englisch-amerikanischen Syndikat geheime Unterhandlungen zwecks Uebernahme der nach 6 Jahren aufhörenden Konzession der Türkischen Tabakregie-Ges., die sich vorläufig in den Händen eines französisch-österreichisch-deutschen Syndikates befindet, eingeleitet haben. Das englisch-amerikanische Syndikat hat an-

geblich der ottomanischen Regierung eine grössere Anleihe in Aussicht gestellt.

Cigaretten-Consum in Asien. Das Cigarettenrauchen ist in ganz Asien, in Tibet ausgenommen, gebräuchlich. Im Jahre 1905/906 sollen bestimmte Quantitäten von Cigaretten amerikanischer Herkunft in Kashgaria eingeführt worden sein. Diese Fabrikate sollen die Gunst der eingeborenen und auch der chinesischen Bewohner gefunden haben, so dass man mit einem verstärkten Import zu rechnen haben wird.

Havana. Das Geschäft ist in der verflossenen Woche wieder lebhafter geworden und in fast allen Sorten kamen Verkäufe zustande. Von Januar bis einschliesslich Mai wurden von hier ausgeführt 63,897,190 Cigaren im Werte von 4,277,222 Dollar, Beim Vergleich mit der Ausfuhr im entsprechenden Zeitraum des Vorjahres bekommt man einen Begriff von den Folgen des Streiks; es wurden nämlich damals 41,214,000 Cigarren = 2,335,035 Dollar mehr ausgeführt. Die Tabakzufuhren aus dem Inlande betragen in der verflossenen Woche 4577 Seronen, insgesamt seit 1. Jan. 30,095 Seronen.

„BOURBON“

szivarkahüvelyk, az egyedüli hüvelyk, amely dohánynagyárusok és különlegességi raktárok részére ajánlható. A hüvelyküzletben divatos verseny sajnos következménye, hogy a dohánynagyárusok és különlegességi raktárok tulajdonosai már nem foglalkozhatnak haszonnal a hüvelyk elárusításával. Ezen visszás állapotra segitendő ily feltételek mellett, hozzá forgalomba az **Elster és Topf** cég a „Bourbon“ szivarkahüvelyeket, a melyek az inreális versenyt kizárják. A „Bourbon“ hüvelyeket kitünő sikerrel vezette be már is több dohánynagyárusító u. m. **Hirsch Jakab budapesti**, továbbá az **aradi, miskolci, brassói, segesvári, kassai, kolozsvári, szabadkai, prágai, brünni, olműci, linzi, innsbrucki stb. különlegességi árudák.** Elster és Topf lemergi cég kívánatra szivesen szolgál mintákkal és irlapokkal, melyekből a dohánynagy- és különlegességi árudák részére biztosított előnyök megtudhatók.

!! MINDENÜTT KAPHATÓ !!

Legjobb a

Kardos

svéd gyűjtő.

Legjobb a

Germán és Krokodil

rózsaszalon-gyűjtő.

!! MINDENÜTT KAPHATÓ !!